

تاریخچه مد و کفش

این که در آن زمان کسانی که از بالا به همه چیزهای اطراف نگاه می‌کردند، احساس قدرت زیادی می‌کردند.

در قرن هیجدهم هم اوضاع همان طوری ماند و فقط شکل پاشنه‌ها تغییر کرد. به جای حریر نیز از چرم رنگی استفاده کردند که به نظرشان بسیار زیبا بود. اما در همین قرن، اتفاق خیلی مهمی افتاد. سال ۱۹۷۲ مردم از دست پاشنه‌های بلند و کفش‌های حریر خسته شدند و بر ضد جامعه طبقاتی در فرانسه انقلاب کردند. انقلاب کبیر فرانسه، نتایج خیلی مهمی داشت. بعد از آن، مردم که دیگر به دنبال تساوی و برابری بودند پاشنه‌های بلند را حذف کردند و همه کفش‌ها از نظر ارتفاع یک شکل شد. قرن نوزدهم، قرن همه گیر شدن مد بود.

بازار مد داغ بود. راستی علتش چه بود؟ جوابش خیلی ساده است. چون با وجود چرخ خیاطی و پارچه‌های مصنوعی، کفش خیلی ارزان شد و همه توانستند از کفش‌های خوب استفاده کنند. از نمونه‌های مد آن سال‌ها، مد کفش پنجه مربعی است که نزدیک به پنجاه سال عمر کرد. سال ۱۸۵۰ پوتین خیلی رواج پیدا کرد. گویا همه متوجه شدند که برای کار و فعالیت باید کفش‌های راحتی به پا داشته باشند.

سال ۱۹۱۴، همزمان با آغاز جنگ جهانی اول، کفش‌های راحتی اختراع شد. مطمئناً آدم‌ها نمی‌توانستند زیر بمب و باروت، بچه‌هایشان را بغل کنند و با کفش‌هایی که پاشنه‌های بلندی داشت این طرف و آن طرف بدوند.

از سال ۱۹۱۰ هم که تجارت جهانی شکل گرفت و کشتی‌ها و هواپیماها محموله‌ها را از این سر دنیا به آن طرف می‌بردند، فرهنگ کفش دنیا نیز درهم و برهم شد و کفش‌ها شکل بین‌المللی به خود گرفتند. از آن به بعد کفش هم داخل صنعت‌های دیگر شد. هنوز هم در خیلی از کشورها مردم به دلیل گرمی هوا، پابرهنه راه می‌روند، مثل هندی‌ها، بنگال‌ها یا مردم اوگاندا.

کفش تأثیر زیادی از محیط اطرافش می‌گیرد. برای مثال کفش مردم آلاسکا با عرب‌ها فرق دارند. حتی بعد از ظهور اسلام چون مسلمانان عقیده دارند پیش از ورود به مسجد باید کفش‌هایشان را در بیاورند. کفش‌هایی اختراع شد که دیواره پشت را نداشت.

همین گیوه خودمان کفش بسیار محکمی است که خیلی خنک است و پا از لای درزه‌هایش به راحتی نفس می‌شد. مردم ژاپن هم با ساقه‌های برنج، برای خودشان کفش درست می‌کنند تا بتوانند موقع کار در مزرعه برنج راحت باشند.

منبع: اینترنت

نزدیک به پنج هزار سال پیش، مصری‌ها چیزهایی شبیه کفش ساخته بودند. البته بهتر است به آن‌ها بگوییم پوشینه پا، نه کفش. از کفش‌های مصری‌های قدیم می‌شود طرز زندگی و طبقات اجتماعی در آن زمان را فهمید. تمدن ایران، یونان و روم پوشینه‌های دیگری درست کردند که نشان‌دهنده طبقه اجتماعی فرد و میزان قدرت او بود. نام بسیاری از این پوشینه‌ها هنوز هم استفاده می‌شود. مثل سندلیوم که الان به آن صندل می‌گویند.

در قرن چهارم و پنجم میلادی امپراتوری روم به بیزانس منتقل شد. کم کم تفکرات مسیحی روی کفش‌ها تأثیر گذاشت. چون مسیحی‌ها اعتقاد داشتند کفش باید کاملاً پوشاننده باشد به همین دلیل کفش‌ها در مغرب زمین از حالت صندل به شکل روبسته درآمد.

در قرن دهم و دوازدهم میلادی، اروپایی‌ها در جریان جنگ‌های صلیبی از علم و دانش مسلمانان حتی برای کفش‌هایشان استفاده کردند. در قرن چهاردهم، با پیشرفت صنایع، آرام آرام پارچه و چرم دباغی شده نازک وارد کفش‌سازی شد. بسیاری قرن چهاردهم را قرن آغاز مد می‌نامند.

اواخر قرن چهاردهم هم کفش‌های نوک تیز مد شد. مردم به هر زحمتی که بود، پنج تا انگشت‌شان را در پنجه‌های نوک تیز می‌کردند تا ثابت کنند چقدر باشخصیت هستند. شروع این مد از هلند بود؛ جایی که عذاب شست پا و پا درد را برای مردم قرن چهاردهم میلادی به ارمغان آورد.

اواخر قرن پانزدهم میلادی، وقتی کفش نوک تیز از مد افتاد، کفش نوک پهن مد شد؛ البته بیشتر در شمال اروپا. ذهن‌ها هر روز محصولات تازه‌تر و عجیب‌تری بیرون می‌داد. از نمونه‌های آن، کفش‌های ونیزی بود که برای خانم‌ها مد شد. این کفش‌ها، یک کفه تخت داشت که زیرش کاملاً پر بود و ارتفاعش گاهی به شصت سانتی‌متر می‌رسید. از مشکل راه رفتن که بگذریم، وزن این کفش‌ها احتمالاً خیلی زیاد بوده است؛ مثل این که راه رفتن در آن سال‌ها با مشقت و بلای بسیار همراه بوده است.

در قرن هفدهم، این پاشنه‌های وحشتناک از کفش‌ها حذف شد و پاشنه‌های معقول‌تری به کفش‌های زنانه و مردانه اضافه شد. قرن هفدهم، در اروپا قرن آدم‌های پرافاده بود. جامعه خیلی طبقاتی شده بود و همه می‌خواستند به هم فخر بفروشند و بهترین راهی که به ذهن مردم رسید، پوشیدن لباس‌های خاص بود. مردمی که اهل پز دادن بودند، کفش‌های پاشنه بلندی می‌پوشیدند که روی آن را با حریر بافته بودند. هر چه پاشنه بلندتر بود. موقعیت آن فرد بالاتر می‌رفت؛ مثل